

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1746/2015
09.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца П.Ш. и В.Ш., оба из В., чији је заједнички пуномоћник П.С., адвокат из Б., против туженог С.М. из В., чији је пуномоћник П.М., адвокат из В., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2257/14 од 20.03.2015. године, у седници одржаној 09.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2257/14 од 20.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1809/13 (2007) од 18.03.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је обавезан тужени да тужиоцима, на име стицања без основа, плати 7.346.324,55 динара са законском затезном каматом почев од 18.03.2014. године па до исплате, док је ставом другим изреке тужени обавезан да тужиоцима накнади трошкове спора од 283.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2257/14 од 20.03.2015. године, жалба туженог је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су 15.05.1990. године закључиле Уговор о заједничкој градњи зграде, који је оверен пред Општинским судом у Ваљеву 10.01.1991. године, а којим су предвидели да на заједничкој парцели бр. ... (нови премер ...) КО В., изграде зграду за смештај млинског постројења, тако што ће средства потребна за изградњу зграде тужиоци сносити са заједничким уделом од $\frac{1}{2}$, а тужени самостално са уделом од $\frac{1}{2}$, о којим улагањима ће се водити заједничка евиденција. Након изградње објекта предвиђено је да се у њега монтира млинско постројење које су набавили тужиоци, уз обавезу туженог да тужиоцима накнади $\frac{1}{2}$ вредности овог постројења, у висини од 20.080 ДЕМ, како би на тај начин постао сувласник млинског постројења са уделом од $\frac{1}{2}$ и то једним делом преносом права својине (продајом) половине катастарске парцеле ..., КО В. на тужиоце, чија је вредност 4.000 ДЕМ, а у преосталом делу од 16.080,00 ДЕМ – куповином грађевинског материјала и радом на подизању зграде и монтирању млинског постројења. Наведена зграда са млинским постројењем почела је са пробним радом 01.08.1991. године када су уочени одређени недостаци, због чега су изведени радови ради отклањања истих. Употребна дозвола за овај објект издата је 12.12.1995. године. Оценом налаза и мишљења судског вештака утврђена је вредност објекта и вредност уложених средстава од стране улагача у висини од 424.492 ДЕМ, од чега су тужиоци уложили 306.134 ДЕМ, а тужени 118.358 ДЕМ, из чега је утврђено да су тужиоци уложили већа новчана средства и то, изражена у еврима, за 48.200 евра што на дан 14.02.2014. године представља противвредност 5.586.518,50 динара. Такође је утврђено да су за радове потребне ради отклањања недостатака на објекту и за припрему објекта, као и за набавку опреме за технички преглед, тужиоци накнадно уложили још 68.346 ДЕМ, а тужени 9.038 ДЕМ. На овај начин, утврђено је да су тужиоци, преко $\frac{1}{2}$ вредности укупних улагања, уложили 63.380,05 евра више, што према курсу на дан 14.02.2014. године представља износ од 7.346.324,55 динара.

Судови су утврдили и да је између истих парничних странака вођен поступак по тужби овде тужилаца, против истог туженог, ради утврђења већег права сувласништва од $\frac{1}{2}$ на изграђеном млину, али је тај поступак правноснажно окончан доношењем пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж 309/09 од 24.03.2009. године, којом је преиначена пресуда Општинског суда у Ваљеву П 792/95 од 15.10.2008. године и утврђено да су тужиоци сувласници на изграђеном млину и наведеној катастарској парцели у идеалном делу од $\frac{1}{2}$, а тужени $\frac{1}{2}$.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су судови правилном применом материјалног права усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцима исплати досуђени износ.

Наиме, парничне странке су на основу постигнуте сагласности воља закључиле уговор, којим је договорена заједничка изградња зграде за смештај млинског постројења, тако што ће тужиоци са једне, а тужени са друге стране,

потребна средства за изградњу овог објекта уложити у висини од по $\frac{1}{2}$ и по том основу постати сувласници на по $\frac{1}{2}$ идеалног дела ове непокретности. На истин начин договорено је и улагање средстава и стицање права сувласништва на млинском постројењу. Међутим, тужени није испоштовао свој део обавезе, с обзиром да је од половине вредности укупно уложених средстава мање платио за 7.346.324,55 динара. Имајући у виду да је тужени по основу закљученог уговора постао сувласник на идеалној половини дела изграђеног објекта и млинског постројења, а да за стицање овог дела сувласништва није платио половину вредности истих, то судови правилном применом члана 210. Закона о облигационим односима, налазе да је дошло до неоснованог обogaћења на страни туженог, па је тужени, као стицалац без основа, дужан платити тужиоцима овако утврђени износ.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да су судови, правилно ценили истакнути приговор застарелости од стране туженог, налазећи да је исти неоснован.

Наиме, код уговора о заједничком грађењу, застаревање почиње да тече од момента када је извршен коначни обрачун по завршетку радова. У конкретном случају, иако је 12.12.1995. године издата употребна дозвола, што се има узети као време завршетка радова (јер је до тада завршена изградња објекта и изведени сви радови на отклањању уочених недостатака на објекту), коначни обрачун никада није сачињен, с обзиром да је тужени оспоравао висину више уложених средстава од стране тужилаца. Тужиоци су 1995. године поднели тужбу за утврђење већег сувласничког удела на изграђеној непокретности од уговорене $\frac{1}{2}$, а по основу више уложених средстава у изградњу објекта и набавку млинског постројења. Међутим, како је овакав захтев тужилаца одбијен правноснажном пресудом од 24.03.2009. године, тужиоци су захтев за исплату више уплаћених средстава могли поднети тек по доношењу наведене пресуде, односно тек по сазнању да по овом основу – по основу више уложених новчаних средстава, нису стекли стварно право у већем уделу од уговореног. Из наведеног произилази да је и рок за подношење тужбе са облигационо-правним захтевом, за исплату више уплаћених средстава, почео да тече тек 24.03.2009. године.

Тужба у овој правној ствари, са облигационо правним захтевом за исплату више уложених средстава, поднета је 29.11.2007. године односно пре правноснажног окончања поступка по стварно правном захтеву тужилаца против туженог. У том моменту тужба јесте била преурањена, али како (тужба) није одбачена, већ је поступак настављен и после правноснажног окончања поступка по стварно правном захтеву тужилаца, то Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да потраживање тужилаца није застарело, односно да тужба није поднета по протеклу рока из члана 371. ЗОО од момента када су тужиоци имали право на постављање оваквог захтева.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа, али с обзиром да се на овај начин заправо оспорава утврђено чињенично стање, то их посебно није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

4.

На основу изнетог, у складу са одредбом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**